

- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010⁽³⁾ ustanowiło ESMA, który to urząd w rzeczywistości przejął obowiązki działających do tego czasu organów nadzoru nad europejskimi papierami wartościowymi i przyjął odpowiedzialność za skuteczne wdrożenie dyrektywy 2003/6/WE i nadzór nad nią oraz za ochronę inwestorów;
 - dyrektywa 2003/6/WE została uchylona ze skutkiem od dnia 3 lipca 2016 r.;
 - z tego względu ESMA ma obowiązek przeprowadzenia dochodzenia w sprawie naruszeń dyrektywy 2003/6/WE, które mogły zostać popełnione do chwili ustanowienia ESMA.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że wniosek strony skarżącej nie jest oparty na konieczności stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011⁽⁴⁾ i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014⁽⁵⁾, aktów, na których ESMA oparła swoją odmowę.
3. Podstawą zarzutu trzeciego jest to, że
- ESMA dokonuje zbyt wąskiej i nieelastycznej wykładni dyrektywy 2003/6/WE i w sposób nieuzasadniony ogranicza jej zakres stosowania. Okoliczność, że przepisy tej dyrektywy zostały rozszerzone i dookreślone w rozporządzeniu (UE) nr 596/2014, nie oznacza samo w sobie, że dyrektywa ta nie obejmowała ewentualnych przypadków manipulacji na rynku wyszczególnionych we wniosku i nie musi być do nich stosowana;
 - ESMA pominęła przedstawione jej informacje odnoszące się do ewentualnych nieujawnionych konfliktów interesów dotyczących banków, wskazujące, że art. 1 ust. 2 lit. c) i art. 6 ust. 5 dyrektywy 2003/6/WE mogły zostać naruszone.

(1) Dyrektywa 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (Dz.U. 2003, L 96, s. 16).

(2) Dyrektywa Komisji 2003/124/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. wykonująca dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie definicji i publicznego ujawniania informacji wewnętrznych oraz definicji manipulacji na rynku (Dz.U. 2003, L 339, s. 70).

(3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. 2010, L 331, s. 84).

(4) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywy 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. 2016, L 171, s. 1).

(5) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywę Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz.U. 2014, L 173, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2020 r. – PB / Komisja

(Sprawa T-775/20)

(2021/C 72/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PB (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i M. Vandebussche)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 października 2020 r., doręczonej w dniu 23 października 2020 r., w sprawie przyjęcia wobec skarżącego środków administracyjnych zmierzających do odzyskania od niego kwoty rzekomo nienależnie otrzymanej przez [HB] tytułem umów TACIS/2006/101-510 i CARDS/2008/166-429;

- nakazanie zwrotu wszelkich kwot ewentualnie odzyskanych przez Komisję na podstawie tej decyzji, z odsetkami za zwłokę naliczonymi według stawki stosowanej przez Europejski Bank Centralny powiększonej o 7 punktów;
- zasądzenie zapłaty 10 000 EUR odszkodowania, z zastrzeżeniem możliwości podwyższenia w toku postępowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący braku zgodności z prawem ustaleń raportów OLAF-u i niezgodnego z prawem stwierdzenia nieprawidłowości po stronie spółki, którą zarządza skarżący. W tym względzie skarżący uważa, że zarzucanych mu nieprawidłowości nie można oddzielić od nieprawidłowości zarzuconych spółce, którą zarządza, a które zakwestionowała ona w dwóch skargach (sprawy T-795/19 i T-796/19, HB/Komisja) oraz podnosi, że jeżeli Sąd potwierdzi brak zgodności z prawem raportów OLAF-u lub decyzji z dnia 15 października 2019 r. w ww. sprawach, te ustalenia siłą rzeczy spowodują niezgodność z prawem decyzji kwestionowanej w niniejszej sprawie.
2. Zarzut drugi, dotyczący przedawnienia dochodzonej wierzytelności, a w każdym razie przekroczenia rozsądnego terminu z art. 73a ust. 1 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 248, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym z 2002 r.”), prawa do dobrej administracji zawartego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) oraz art. 6 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”). Zdaniem skarżącego wierzytelność, którą zdaniem Komisji posiada ona wobec niego, przedawniła się, gdyż upłynął termin pięciu lat określony w art. 73a rozporządzenia finansowego z 2002 r., a w każdym razie czas, jaki trwało wydanie spornej decyzji i noty debetowej do niej jest oczywiście nieracjonalnie długi i narusza art. 41 karty praw podstawowych i art. 6 ust. 1 EKPC, który przyznaje podstawowe prawo, stanowiące również ogólną zasadę prawa.
3. Zarzut trzeci, dotyczący braku prawidłowej podstawy prawnej i naruszenia zasady ustawowej określoności kar oraz zasady stosowania najmniej dolegliwej ustawy karnej. Skarżący uważa, że na podstawie art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. tylko strona umowy, czyli spółka, którą zarządza, może podlegać obowiązkowi zwrotu. Pozwana naruszyła przy tym również zasadę stosowania najmniej dolegliwej ustawy „karnej”, a także zasadę ustawowej określoności kar, zapisaną w art. 49 karty praw podstawowych, ponieważ usiłuje zastosować bardziej surowy obowiązek prawny, niż to przewiduje rozporządzenie finansowe z 2002 r. Ponadto skarżący podnosi, że nie jest podmiotem gospodarczym, nie uzyskał żadnej korzyści z rzekomych nieprawidłowości, nie był odbiorcą żadnych płatności od instytucji zamawiającej, a z pewnością nigdy nie otrzymał korzyści wynoszącej tyle, co całkowita wartość dwóch spornych zamówień.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia wyroku tribunal de première instance de Bruxelles (sądu pierwszej instancji w Brukseli, Belgia) z dnia 5 października 2017 r. i maksymy „le pénal tient l’administratif en l’état” (postępowanie karne powstrzymuje postępowanie administracyjne). Skarżący podnosi, że Komisja jest związana wyrokiem z dnia 5 października 2017 r. wydanym przez belgijski sąd karny, który stwierdził niedopuszczalność zarzutów karnych w braku materiału mogącego stanowić dowód na popełnienie zarzucanych czynów. Skoro Komisja, która zresztą uczestniczyła jako powód cywilny w postępowaniu karnym, postanowiła zaczekać na zakończenie belgijskiego postępowania z wydaniem decyzji o odzyskaniu, jest teraz związana wynikiem tego postępowania i ustaleniami sądu krajowego, nawet jeżeli wyrok sądu belgijskiego nie jest prawomocny wobec Komisji.
5. Zarzut piąty, dotyczący oczywistych błędów w ocenie, którymi obarczona jest zaskarżona decyzja. Skarżący uważa w tym względzie, że zarzucane mu czyny w oczywisty sposób nie zostały udowodnione i że oczywiście nie ma żadnych, a tym bardziej poważnych nieprawidłowości. Utrzymuje, że zaskarżona decyzja jest oparta na dwóch raportach OLAF-u, podczas gdy przedstawione zarzuty nie są udowodnione, a w każdym razie są oczywiście błędne.
6. Zarzut szósty, dotyczący okoliczności, że skarżący nie może być pociągnięty do odpowiedzialności za niezgodne z prawem działanie zarzucane na podstawie belgijskiego prawa spółek. W tym względzie podnosi on, że spółka, którą zarządza, jest prywatną spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa belgijskiego, której szczególnie charakter polega na tym, że zarządzający nią nie są osobiście odpowiedzialni za zaciągnięte w imieniu spółki zobowiązania, a ich majątek nie może być użyty do zaspokojenia długów spółki.

7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia prawa do obrony, ze względu na to, że raporty OLAF-u załączone do wstępnych pism informacyjnych były tak zaczerpnięte, że aż nieczytelne, i skarżący nie był w stanie ich zrozumieć, a potem zgłosić użytecznych uwag.
8. Zarzut ósmy, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji, zasady wywiązywania się z umów w dobrej wierze i zakazu „nadużycia prawa”, ze względu na to, że Komisja nie działała ze starannością ani bezstronnością.
9. Zarzut dziewiąty, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem podniesionego względem art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., ze względu na to, że narusza on ogólną zasadę zakazu bezpodstawnego wzbogacenia. Skarżący uważa, że artykuł ten stwarza instytucji możliwość odzyskania całości kwot wypłaconych przez cały okres realizacji umowy, nawet jeśli umowa została w całości wykonana przez stronę umowy, co oznacza, że instytucja może uzyskać wszelkie świadczenia od kontrahenta, a nie być mu wina żadnej zapłaty. Artykuł ten powinien zostać uznany za niezgodny z prawem ze względu na to, że zezwala instytucji na przysporzenie majątkowe kosztem majątku drugiej strony umowy, bez uzasadnienia.
10. Zarzut dziesiąty, pomocniczy, dotyczący naruszenia art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r. i zasady proporcjonalności. Zdaniem skarżącego ocena instytucji powinna przebiegać zgodnie z art. 103 rozporządzenia finansowego z 2002 r., co oznacza, że Komisja nie może stosować więcej niż jednej sankcji, gdyż artykuł ten zawiera wykaz sankcji, który nie jest kumulatywny. Ponadto instytucja powinna zapewnić, żeby jej decyzja była proporcjonalna do rozmiaru rozpatrywanej nieprawidłowości podczas tej oceny, zgodnie z zasadą proporcjonalności, stanowiącą wyraz zasady działania w dobrej wierze, obowiązującej przy wykonywaniu umów, co w niniejszym przypadku nie miało miejsca.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2021 r. – Griesbeck / Parlament

(Sprawa T-10/21)

(2021/C 72/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nathalie Griesbeck (Ancy-sur-Moselle, Francja) (przedstawiciele: adwokaci J.-L. Teheux, J.-M. Rikkers i G. Selnet)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

tytułem głównym

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i będącej jej następstwem noty obciążeniowej;

posiłkowo

— stwierdzenie nieważności decyzji biura Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2020 r.;

w konsekwencji

— stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2019 r. i ograniczenie będącej jej następstwem noty obciążeniowej w odpowiednim zakresie;

w każdym przypadku

— zastrzeżenie dla skarżącej możliwości przedstawienia dodatkowych uwag w późniejszym piśmie;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.